

и въ хайдучкият грабежъ и разказа така както и първия път, своето познaintство съ каракаченитъ: той чувалъ че тѣ дошли отъ Добруджа, но на него не казали кждѣ тѣ отпътували, що за люде сж тѣ — той не знаеше и не знае; за това трѣбва да се распитатъ каракаченитъ, проживаючи въ Сливенъ и въ санджака; а пакъ той е готовъ да се закълне и се обвалага съ главата си че неговитѣ думи сж събѣта истина.

Мютесарифина съ сладки думи говореше на Петра за жена му, за съпружеският дългъ, и по-добрѣ отъ всѣки попъ го увѣщаваше да изпълнява обязанноститѣ на християнското тайнство; той обѣща да направи исключенийтъ казакъ тептилиня въ Одринъ, обѣща му много ако само той се съгласи да живѣе наедно съ жена си.

Но Петръ бѣше упоритъ като сжщински Българинъ. Той слушаше и мълчеше; и когато мютесарифина, като надума всичко, чѣкаше отговоръ, той се поклони и само продума:

— Заповѣдай, паша, да ме закаратъ въ тъмницата.

Въ прѣдидше врѣме при яничаргѣтѣ до танзимата, за такава упоритостъ и за такава опърничавостъ той би си истѣглилъ по петитѣ; но мютесарифина, по чувства и по сѣобразование, принадлежеше къмъ привърженицитѣ на реформитѣ. Той махна съ ржката си.

— Въ затвора.

Той не прибави: на хлѣбъ и на вода, защото въ затвора нищо друго не даватъ.

Главниятъ началникъ на санджака при все това не се изостави отъ своитѣ намѣрения; той бѣше чловѣкъ настойчивъ и снисходителенъ, както прилича на неговиятъ санъ. За това той помоли началника на кавазката сотня да се разговори съ исключенийтъ изъ списѣлитѣ казакъ, за да може той, като е самъ жененъ и като дава съ себе си образецъ на съпружески животъ, да склони Петра да послѣдва неговиятъ примѣръ и да живѣе благополучно съ жена си, като прѣдаде всичко на забравяние.